

NAJDLHŠÍ DEŇ
ADAMA T.

PATRICK
NESS

AUTOR ROMÁNU *SEDEM MINŮT PO POLNOCI*

NAJDLHŠÍ DEŇ
ADAMA T.

Patrick Ness
je autorom týchto kníh:

Sedem minút po polnoci
My ostatní tu len tak žijeme
Niečo viac

NAJDLHŠÍ DEŇ
ADAMA T.

PATRICK
NESS

sloart

Text © 2017 Patrick Ness

Jacket/Cover Illustration © 2017 Levente Szabo

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ.

www.walker.co.uk

Translation © Michal Jedinák 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3036-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Patrick Ness: Release*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books, London 2017,

preložil Michal Jedinák.

Zodpovedná redaktorka Dana Brezňanová

Editor Erik Fazekaš

Produkcia Dana Klimová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.sk

Cena uvedená na obálke je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

Venujem Johnovi Mullinsovi.

1966 – 2015

Velmi nám chýbaš.

*A potom (cítila to iba dnes ráno) tu bola hrôza;
ochromujúci pocit neschopnosti, keď rodičia
vložia človeku život do vlastných rúk, aby ho
prežil do konca, pokojne ním kráčať; v hĺbke
srdca mala príšerný strach.*

Virginia Woolfová: *Pani Dallowayová*

*Táto bolesť
je ladovec, čo cez teba tečie
a vykrajuje hlboké údolia
a modeluje veľkolepú krajinu.*

John Grant: *Glacier*

1

JARMO

Adam musel kúpiť kvety sám.

Mama povedala, že má veľa práce; potrebovala ich už v to ráno, v podstate *okamžite*, aby deň nebol úplne strategický; a Adamova účasť na malej „stretávke“ s priateľmi v ten večer mohla koniec koncov závisieť od jeho ochoty a úspešného vyzdvihnutia kvetov bez zbytočného sťažovania.

Adam namietal – zdalo sa mu, že veľmi rozumne a bez viditeľného hnevu –, že po *starých* kvetoch prešiel jeho starší brat Marty a on, Adam, musí *tiež* vybaviť tonu povinností; a že nové chryzantémy na vysadenie pred domom nie sú veľmi vysoko v logickom rebríčku kritérií pre povolenie účasti na stretávke, ktorú si už zaslúžil – lebo rodičia mu nikdy nič nedali zadarmo –, keď narúbal drevo na celú zimu ešte pred koncom augusta. No mama to spôsobom sebe vlastným aj tak zmenila na podmienku: buď pôjde po kvety, alebo ho večer nikam nepustí, najmä po tom, čo zabili to dievča.

„Vyber si,“ povedala mu, ani sa naňho nepozrela.

Je to len jarmo, pomyslel si Adam, keď si sadal za volant svojho auta. A jarmo nie je naveky. Napriek tomu sa najskôr niekoľkokrát zhlboka nadýchol a až potom naštartoval motor.

Ešteže mu zostávalo dosť času. Pred sebou mal celú neskorú letnú sobotu a veľa hodín, ktoré musel nejako vyplniť, ktoré už *vyplnil* zoznamom úloh (vždy si robil zoznamy): pôjde si zabehať, niekoľko hodín musí kontrolovať zásoby v Zlom medzinárodnom megakonglomeráte, pomôže otcovi v kostole, zastaví sa u Angely v práci, aby sa presvedčil, že objednávka pizze na párty ešte stále platí...

Ránko, zabzučala mu textová správa v telefóne na stehnách.

Pousmial sa. Aj toto ho dnes čaká.

Ránko, odpísal. *Nechceš kúpiť kvety?*

To je šifra?

Opäť sa usmial a vycúval z príjazdovej cesty. Dobre, zabudni na hnev, čaká ťa neuveriteľný deň! To bude zábava! To bude smiechu! To bude jedla a pitia a priateľov a sexu! A napokon rana do srdca, lebo párty je na rozlúčku. Nieкто odchádza. Adam si nebol istý, či chce, aby ten človek odišiel.

To bude deň!

Kedy sa zastavíš? opýtal sa ho telefón.

Okolo 2? odpísal pri stopke.

Namiesto odpovede mu prišiel emodži zdvihnutého palca.

Zo svojej zalesnenej štvrte odbočil na zalesnenú cestu do mesta. Slovom „zalesnený“ by sa dalo opísať všetko v okruhu osemdesiatich kilometrov; bola to výrazná črta

mesta Frome, ba dokonca celého štátu Washington. Keď čosi také beriete ako samozrejmosť, stáva sa to pre vás neviditeľným.

Adam myslel na druhú hodinu popoludní. Čaká ho toľko šťastia! Toľko tajného šťastia.

A predsa mu zvieralo žalúdok...

Nie, prestaň s tým. Tešil sa na to. Absolútne. Áno. Vlastne, keď si predstavil...

Vlastne... áno – to.

Ďalšia stopka. *Krv mi prúdi do všelijakých častí tela*, napísal. *Naberajú na objeme.*

Namiesto odpovede mu prišli dva emodži zdvihnutého palca.

Toto je Adam Thorn. Odbočuje na ďalšiu hlavnú cestu – pochopiteľne, zalesnenú –, ktorá vedie k záhradníckemu centru a na ktorej sa aj takto skoro v sobotu čoraz väčšmi zahusťuje premávka. Adam Thorn sa narodil pred takmer, no nie celkom osemnástimi rokmi v nemocnici o pätnásť kilometrov ďalej pri tej istej ceste. Najväčšmi sa odtiaľto vzdialil, keď sa s celou rodinou vybrali na nudný výlet autom k Mount Rushmore. Dokonca ani nešiel s otcom, mamou a s Martym na misiu do Uruguaja, keď bol šiestak. Otec cestu neskôr opisoval ako útrapy plné blata a miestnych obyvateľov odolných proti evanjelizácii, lenže Adam – pokladali ho za primladého a odsúdili ho na tri týždne večerí o pol piatej s dedkom Johnom a babkou Pat – sa nevedel zbaviť pocitu, že o to vôbec nešlo.

Ešte dvanásť mesiacov, pomyslel si, a zbavím sa jarma. Posledný ročník sa začne o čosi vyše týždňa.

A potom – obloha.

Lebo Adam Thorn chce zmiznúť. Adam Thorn túži odísť, naliehavá bolesť v žalúdku je ako záchvat. Adam Thorn by rád odišiel s človekom, ktorý odíde na konci dnešnej rozlúčkovej párty.

A možno aj odíde.

Adam Thorn. Svetlý blond, vysoký, mohutný takmer atraktívnym spôsobom, keby si ešte len nezačínal tykať s gravitáciou. Jednotkár, čo bojuje o vysokú školu podľa vlastného výberu, ale aj o to, aby *vôbec* na nejakú išiel, lebo finančné problémy, ktoré majú pominúť, zdá sa, nekončia, čomu nepomáhajú ani zbytočné nákupy chryzantém, lebo „domy kazateľov by mali vyzeráť takto“, ale sústredí sa na svoj cieľ, na to, čo mu pomôže vypadnúť z Frome v štáte Washington.

Adam Thorn, strážca tajomstiev.

Keď odbočil k záhradníckemu centru, zazvonil mu telefón. „Všetci si dnes privstali,“ ozval sa, len čo zaparkoval.

„Koľkokrát ti mám opakovať, že ja nie som všetci?“ zahundrala Angela.

„Všetci sú všetci. To je zmysel *všetkých*.“

„Zmysel všetkých je, aby neprestajne robili hlúposti, kým my – nie všetci – sa preto na nich zabávame a cítime sa nadradení.“

„Prečo si hore?“

„Prečo asi? Lebo sliepky.“

„Sliepky sú príčinou všetkého. Jedného dňa nám budú vládnuť.“

„Už vládnu. Prečo si hore *ty*?“

„Zháňam náhradné kvety. Do maminej záhrady trestu.“

„Fakt budeš potrebovať terapiu.“

„Na terapiu neveria. Ak nepomáha modlitba, nie je to skutočný problém.“

„Ach, tí tvoji rodičia... Žasnem, že ťa dnes večer pustia von. Najmä po Katherine van Leuwenovej.“

Katherine van Leuwenová bolo dievča, ktoré zavraždili, hoci zabiť človeka s takým pôsobivým menom sa zdá nemožné. Chodila o ročník vyššie do Adamovej školy, ale nepoznali sa. A áno, dobre, *naozaj* ju minulý týždeň zavraždili pri tom istom jazere, kde si dohodli stretávku (Adam pred rodičmi nikdy nepoužil slovo „párty“, lebo v tom okamihu by sa diskusia skončila), lenže vraha dievčaťa, jej oveľa staršieho chlapca, chytili, k činu sa priznal a teraz čaká na trest. Vždy sa poflakovala s feťákmi. Aj jej frajer bol v deň vraždy nadopovaný amfetamínom a rovnako zdrogovaný svedok tvrdil, že celý čas z nejakého dôvodu blúznil o kozách. Adamova najbližšia priateľka Angela zúrila zakaždým, keď niekto čo i len naznačil, že Katherine van Leuwenová si za to mohla sama.

„Nič nevieš!“ takmer kričala na previnilcov. „Nevieš, aký mala život, nevieš, aké je to byť závislý. Nemáš šajnu, čo sa odohráva v hlave iného človeka.“

Bola to stopercentná pravda a v prípade Adamových rodičov vďaka bohu za to.

„Myslia si, že idem na, cítujem, *stretávku* s troma či štyrmi priateľmi, rozlúčiť sa s Enzom,“ povedal do telefónu.

„Tá veta je vecne správna.“

„A zároveň mnohé vynecháva.“

„Aj to je pravda. Kedy chceš pizzu? Lebo pizza.“

„Musím odviezť kvety, potom práca, o druhej pôjdem za Linusom, otcovi musím pomôcť pripraviť kostol na zajtra...“

„Otec a kostol po koite s Linusom? Nemravník.“

„Rozmýšľal som, že prídem o siedmej. Potom môžeme ísť rovno na párty.“

„Na stretávku.“

„Áno, dôjde aj na stretávanie.“

„O siedmej. Dobre. Potrebujem sa s tebou porozprávať.“

„O čom?“

„O veciach. Netráp sa. A teraz sliepky. Lebo sliepky.“

Angelina rodina vlastnila farmu. Prisahala, že ju adoptovali z Kórey, lebo to vyšlo lacnejšie ako najat' k zvieratám pomocníka. Nebola to pravda a vedela to dokonca aj Angela. Pán a pani Darlingtonovci boli nevtieravo korektní, k Adamovi vždy dobrí a v podstate mu poskytovali bezpečný úkryt pred rodičmi, hoci boli príliš milí, aby to povedali nahlas.

Angela sa opýtala: „Pripomeň mi, Adam, kedy mi kryješ chrbát?“ Zvyčajne sa takto lúčili.

Uškrnul sa. „Vždy. Až do konca sveta.“

„Jasné. Už som si spomenula.“ Zavesila.

Adam vystúpil z auta do skorého ranného slnka. Parkovisko bolo už krátko po ôsmej takmer plné. Zapálení záhradníci z okolia sa pripravovali na blížiacu sa jeseň. Na chvíľu zastal na otvorenom priestranstve. Koruny stromov oblohu nezakrývali iba na parkovisku, ale aj to bolo niečo. Zavrel oči a na viečkach ho štekli slnečné lúče.

Nadýchol sa.

Slovo jarmo si nevymyslel sám. Patrilo do Biblie. Patri-
lo jeho otcovi. Veľkému Brianovi Thornovi. Bývalý profes-
ionálny hráč amerického futbalu – pred operáciou pleca
strávil tri sezóny na poste krídelného útočníka v tíme Sea-
hawks – dnes dlhodobo pôsobil ako hlavný pastor v Dome
na skale, druhom najväčšom evanjelickom kostole vo Fro-
me. „Kým žiješ pod mojou strechou,“ reval Adamovi rov-
no do tváre, „budeš nosiť moje jarmo!“ Chlapcovi vtedy na
mesiac zobrali auto. Len preto, lebo prišiel niekoľko minút
po večierke.

Opäť sa nadýchol a vošiel dnu, aby kúpil chryzantémy.

V oddelení kvetov pracoval JD McLaren. S Adamom
mali spoločné hodiny literatúry a chémie. „Čau, Adam,“
pozdravil ho zvyčajným priateľským tónom.

„Ahoj, JD. Netušil som, že máte takto skoro otvorené.“

„Šéfovia videli, koľko áut stojí o piatej ráno v rade pred
Starbucksom, a povedali si, že im uniká biznis.“

„Asi majú pravdu. Potrebujem chryzantémy.“

„Cibuľky? Na sadenie si si vybral zlé ročné obdobie.“

„Chcem celé kvety v rozpuku. Môj brat prevalcoval tie,
čo rástli okolo prízjazdovej cesty pred domom. Mama z toho
dostala infarkt.“

„Preboha!“

„Nie naozaj, JD.“

„Aha. Dobre.“

„Ale ak nezoženiem nové, zatrhnú mi spoločenské vy-
žitie.“

„Myslíš Enzovu párty?“

„Áno. Ideš aj ty?“

„Hej. Počul som, že tam budú súdky s pivom, lebo jeho rodičia sú z Európy a je im jedno, či budeme piť.“

„S Angelou prinesieme pizzu z jej práce.“

„Znie to čoraz lepšie. Záleží na farbe chryzantém?“

„Pravdepodobne, ale mama ju nešpecifikovala, takže ak sa netrafím, môžem to zvaliť na ňu.“

„Dám ti najnevkusnejšie.“

„A možno...“

JD zastal. Adam sa mu nedokázal pozrieť do očí. „Možno nie najdrahšie.“

„Žiadny problém,“ vážne odvetil JD a zamieril k rozlahlej ploche paliet s kvetmi. Všetky boli zasadené v hline, čakali iba na presadenie do záhrady, ale keby niekto potreboval kyticu, v centre mali aj chladiaci box s rezanými kvetmi. Adam k nemu podišiel, v duchu prechádzal program na celý deň a zároveň si nevedomky pohmkával pieseň.

V plastovom vedre ležala osamelá červená ruža. Načiahol sa po ňu, hoci ju celkom nevnímal, až kým ju nedržal v rukách. Jedna červená ruža. Môže ju kúpiť? Je to správne? Je to niečo, čo chlanci robia? Keby ju chcel pre dievča, odpoveď by bola, pochopiteľne, áno, ale ak má byť pre...

Pre taký prípad nemal pravidlá. Občas ho to oslobodzovalo, lebo to znamenalo, že nemusí nijaké dodržiavať – dokonca ani pri Linusovi. Ale inokedy by sa mu zišla vhodná príručka, história zvykov alebo literatúra overená časom. Môže kúpiť ružu? A darovať ju? Ako by to Linus prijal? Pozná odpoveď každý okrem neho?

Aj keby ju mal darovať iba Linusovi.

Bruško pravého palca priložil na tří ruže – spolu s třínovou korunou to bol jeden z dvoch „žartov“, ktoré si ľudia robili na účet jeho priezviska a na ktorých sa okrem nich nikdy nikto nesmial – a pomaly, ale silno pritlačil. Tří prenikol cez kožu a Adam v rýchlo sa zväčšujúcej kvapke krvi uvidel...